

Weisz Lajosné A Dunai Strandon

Ez is egy dunai kép. Az Olimpián van, ami egy csónakház és strand is volt egyben a Népszigeten. Minden hétvégén odajártunk. Eveztünk sokat. A nővérem akkor már férjénél volt, velük együtt mentünk. Általában feleveztünk Surányig, és visszafele már csurogtunk. Igazán szép emlék ez nekem. Volt egy kis kabinunk, ahol öltözni lehetett. Nagyon szerettem ide kijárni. Ezen a képen az édesanyám is rajta van. Ő ül mellettem, szemüvegben, imádott strandra járni, bár sosem úszott. A papa már akkor nemigen járt ilyen helyre velünk. Ezekre a fiúkra már nem emlékszem, hogy kik voltak. Engem mindig körülvettek a fiúk. Fiatakorunkban, úgy az 1920-as évek végén, az 1930-as évek elején mi is ismerkedtünk fiúkkal. Az Országház térre jártunk ki a Báthory utcából. Ott sétáltak az emberek. Lehetett ismerkedni, de azért a biztos mindig az volt, hogyha valaki bemutatott valakit valakinek. Nekünk a legtöbb fiút Oliká [Rubel Olga], az unokatestvérünk mutatta be. Mikor nagyobb lányok lettünk, akkor az Erzsébet térre is jártunk. Hallottuk, hogy ott vannak a fiúk, akkor oda mentünk ismerkedni. Már nem emlékszem pontosan, hogy zajlottak ezek, de úgy sétálgattunk együtt, beszélgettünk. Sokat jártunk táncolni, olyan is volt hogy nálunk jött össze társaság. Gramofonról hallgattuk a zenét, azt kértünk kölcsön ilyenkor mindig. Lemezeket is. Nekünk nem voltak lemezeink és lejátszónk sem. A szüleink erre nem tudtak figyelni. A Magdáékkal is összejöttünk, többször mentünk kirándulni a budai hegyekbe.